

Balett

Remegéseink dallamára
dobban a szív, mint ósdi, régi triola.
Madárdal zeng valahol a messzi utakon,
s e hang most ölelkezik halk sóhajainkkal.

Dühöng most a levegő, ó dübörögd ki magad!
Ne add madárdalra könnyben úszó szemed!
Megfélezték tébolyod azzal az árnyékkal,
mi valahogy nem tűnt olyan feketének akkor,
min annyian rohanva keresztül haladtak,
s mi mielőtt dallamunkra felkérhetted volna
remegve tovaszállt...

Magányos a levegő. Fuldoklik e bűzben.
Csak önmagával képes szélmalomharcokra.
S epedezve várna ugyanilyen társra
remegéseinknek ritka dallamára.

Magányos vagyok. Fuldoklom e bűzben.
Csak magammal vagyok képes szélmalomharcokra.
Jöjj te levegő és öntsd ki rám haragod!
Ha kívánod, hívd segítségül gyöngye nevémet!

Sötétedik most. S fenn valahogy békés
csillagbalettcipőkben pompázik az ég,
s ott a mennyezetben, mint tompa táncparketten
siklik ide, s tova a felbőszült égi lég.

Remegéseinknek ritmusára támad.
Nézem ezt a különös, égből való táncot,
S néha-néha olyféle érzésem támad,
hogyan remegéseinknek ritmusa ékes.